

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„En dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben, en wij u verkondigen, dat God een licht is, en gansch geen duisternis in Hem is. Indien wij zeggen dat wij gemeenschap met Hem hebben, en wij in de duisternis wandelen, zoo liegen wij, en doen de waarheid niet; maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zoo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijnen Zoon, reinigt ons van alle zonden.

1 JOH. 1 : 5, 6, 7.

No. 14. 15 Juli.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.	7e Jaargang 1902.
----------------------------	---	------------------------------------

Zaligheid.

Redevoering gehouden door President Brigham Young
in den Tabernakel te Salt Lake City op
16 Januari 1858.

Het plan der zaligheid, of in andere woorden, de verlossing van gevallen wezens, is een onderwerp, dat de attentie van allen, die daartoe behooren, waardig is. De term „gevallen wezens” bevalt mij echter niet zoo bijzonder, en wil daarom liever zeggen, „onderworpen personen” — dit bevalt mij beter, onderworpen aan wet, orde, regeering en regelen. Alle wezens zijn zeer diep met dit grootsche voorwerp bezig; alhoewel zij er allen echter het juiste beginsel of begrip niet van hebben, en daarom doelen zij, de een rechts en de andere links. Er is geen enkel persoon op aarde, die met een gewoon verstand begaafd is, of hij is met alle kracht arbeidende voor zijn zaligheid. Menschen, hoe verschillend zij ook mogen zijn in de wijzen waardoor zij het gewenschte doel kunnen bereiken, hebben toch hunne persoonlijke overtuiging, dat zij eenmaal het verlangde voor zich zullen verzekeren. Den handelsman bijvoorbeeld, zoekt met onvermoeiden ijver bij dag en nacht, trotsch allen tegenspoed, met vaste voornemens en volhardenden weerstand, te land en ter zee zijne verliezen verdragende, en onwrikbaar geduld, om voldoende geld en weelde te verzamelen, om hem in staat te stellen om zich eenmaal kalm en rustig, te midden van overvloed in een beroemde en schoone stad neder te zetten, te wandelen met de hoogere klassen, en wellicht een wereldschen titel, of wereldsche eer te bekomen; en dan de vrijheid van zaken te genieten, die hij eertijds door

armoede gedwongen werd te doen. Dan veronderstelt hij, dat hij de zaligheid verkregen heeft.

Begeeft u nu van de drukke weeldezoekende klassen, naar de nederigste standen in de samenleving, en volgt hen nauwkeurig in hunne bezigheden en volharding, en gij vindt dat een ieder ernstig bezig is met datgene wat hij denkt dat zalig maakt. De arme in lompen gehulde, bevende bedelaar, die door den honger gedreven wordt om zijn koud en zwak lichaam van onder een tijdelijk onderdak voor te sleepen om een stukje brood te zoeken of een aalmoes van zijn meer gelukkiger medemensch te ontvangen. Als hij slechts een korst brood kan verkrijgen om zijn hooger te stillen welke hem gestadig kwelt, en een paar centen om zijn nachtlogies te betalen, dan is zijne verwachting bevredigd en hij heeft wat hij zocht, zijn zaligheid, en is gelukkig; maar zijn geluk verdwijnt met de schaduw van den nacht, en zijne naargeestige omstandigheid vernieuwt zich met het aanbreken van den dag. Van den lucifers jongen tot den handelaar, allen hebben een doel voor oogen, 't welk zij vermeenen dat hun zaligheid zal brengen. Koning, rechter, bevelhebbers, officieren en gewone soldaten, de vlagofficier, de matroos, de blanke Christen, en de donkere, wilde man; allen hebben in hunne respectieve graden een zeker punt in 't zicht, 't welk wanneer zij het verkrijgen, zoo veronderstellen zij, hun in 't bezit van een zaligheid zal brengen.

De Heiligen der laatste Dagen, die zijne woning in een ander klimaat heeft, en ver van den boezem der Kerk verwijderd is, zucht en bid met ernst tot den Heere, of Hij de weg wil openen op dat hij zich met zijne Broederen in Zion kan vereenigen; want hij gelooft dat dan zijn geluk volmaakt zou zijn. Maar deze vreugde zal ten deele ijdel wezen. Want 't geluk dat echt en duurzaam van karakter is, kan door stervelingen niet genoten worden, want dit is gansch buiten deze voorbijgaanden staat.

Indien een man's bekwaamheid zich tot de dingen der wereld beperkt, indien hij niet verder reikt als zijn oog kan zien, met zijne handen voelen, en met de bekwaamheid van een natuurlijk mensch verstaan, zoo is hij toch juist zoo ernstig bezig om zijne zaligheid te bewerken, als degenen die in 't bezit van hoogere kennis zijn, die volgens hunne veronderstellingen het pad der zaligheid betreden, alhoewel de uitkomst niets meer is als een goede naam, en de roem en eer der wereld. Een ieder, overeenkomstig zijn hoedanigheid volgens de natuurlijke organisatie van het menschelijk systeem, hetwelk kan, mogelijk, bewogen worden volgens de omstandigheden en invloeden, waarmede zij omringd is, is juist zoo begeerig om datgene wat hij zaligheid noemt, te verkrijgen, als ik ben om de zaligheid in de eeuwige wereld te genieten.

Het doel van eene ware zaligheid, juist en recht begrepen, verandert den koers der menschen. Personen, die door hunne leeraars, vrienden en bekenden zijn onderwezen, worden opgebracht in de overlevering van hun jeugd in het geloof dat er geen God

is of verstandige wezens, anders dan die welke zij met hunne natuurlijke oogen kunnen aanschouwen, of natuurlijk begrijpen; dat er geen hiernamaals bestaat, en dat bij den dood, alle leven en kennis vernietigd is. Zulke personen zijn juist zoo ferm in hun geloof en stoutmoedig in hunne argumenten, om hunne beginselen te verdedigen, als anderen zijn welke in het bestaan van een Eewigen God gelooven. De vroege gewoonten en leerlingen van ouders en vrienden, beïnvloeden de gedachten der kinderen in een grootere of kleinere mate. Maar wanneer hun begrip vergroot wordt, en zij geneigd worden om wijsheid te vragen, aan Hem die hun de eeuwige waarheid en kennis kan verschaffen; en wanneer hun verstand door den geest der waarheid verlicht wordt, zoodat zij de dingen kunnen zien die voor het natuurlijke oog verborgen zijn; dan eerst en niet eerder kunnen zij in hun geloof en levenswijze terecht gebracht worden.

O, hoe moeielijk is het den natuurlijken man te onderwijzen, die niets anders begrijpt dan hetgeen zijn natuurlijk oog kan zien! Wat is het bezwaarlijk voor hem om te gelooven! Hoe moeielijk is het om den wijsgeer, (die, reeds voor vele jaren getracht heeft zichzelf te overtuigen dat, nadat zijn lichaam in het graf rust, het met zijn geest gedaan is) te doen gelooven dat zijne kennis van de eeuwigheid afkomstig was, en als eeuwigheid, in haar natuur gelijk de elementen, of als God, is. Hij zou zulke leerlingen als dwaas en verwaand beschouwen, en het zou gansch en al buiten zijn begrip zijn. Het zou inderdaad moeielijk zijn om zijne gevormde opinie of geloof van de gedachten der natuurlijke man te verdrijven. Spreek met hem over Engelen, Hemelen, God, onsterfelijkheid, en eeuwige levens, dan is het hem als klinkend metaal, en een luidende schel voor zijne ooren; er is voor hem geen muziek in; er is niets in wat hem aangenaam maakt, of zijne gevoelens bevredigt, zijn aandacht trekt, of in het minst zijn genegenheid opwekt, 't is hem alles dwaasheid. 't Is in tegenstelling met de ondervinding welke ik van al mijne bekenden heb opgedaan, om te zeggen, dat de menschelijke familie niet naar zaligheid zoeken. Zij zijn allen voor zaligheid; eenige in deze, en andere op andere wijze, doch het is alles duisternis en verwarring. En indien de Heer niet van den Hemel spreekt, en hun de oogen des verstands niet met Zijnen Geest aanraakt, wie kan hen dan onderrichten of ten goede leiden? Wie kan hun de woorden des eeuwigen levens geven? Het is niet in des menschen macht zulks te doen; maar als de Heer Zijn Geest aan een persoon of een volk schenkt, dan kunnen zij hooren, gelooven, en onderricht worden. Een Ouderling van Israël mag van het begin tot het einde, de beginselen des Evangelies verkondigen, op dezelfde wijze als zij hem verkondigd zijn, doch zoo hij het niet onder den invloed van Gods Geest doet, is het onmogelijk om een vergadering die er niet mede bekend is, te verlichten; 't is onmogelijk. Job zeide: „Er is een geest in den mensch en de inspiratie des Almachtigen maakt hem verstandig.” Tenzij wij dit verstand ge-

nieten, kunnen wij niet toenemen, wij kunnen met de beginselen van waarheid en gerechtigheid niet zoo bekend worden, dat wij er door verheerlijkt worden. Nu, staat toe dat de Geest des Heeren ons verstandig zou maken, welk bewijs zou het ons geven? Het zou mij tenminste bewijzen, en kan het gerust aan deze vergadering zeggen, dat Zion hier is.

Wanneer wij ooit geneigd zijn, om onszelf geheel aan rechtvaardigheid over te geven, om al de hoedanigheden en krachten der ziel (welke de geest en het lichaam is, en het is daar waar gerechtigheid woont) voort te brengen, wanneer wij in den wil van Hem die ons roept verzwolgen zijn; en wanneer wij de goedkeuring en vrede van onzen Hemelschen Vader kunnen genieten, de dingen van Zijnen Geest, en al de zegeningen waarvoor wij bekwaam gemaakt zijn te ontvangen en er in te verbeteren, dan zijn wij in Zion; *dat is Zion*. Wat zal het tegenovergestelde opleveren? Het luisteren en overgeven aan zonden, niet anders.

Wanneer eene gemeente zich geheel aan de zaak van gerechtigheid, waarheid, licht, kuischheid, en ieder beginsel of eigenschap van het heilig Evangelie heeft toegewijd, dan mogen wij tot dat volk zeggen, gelijk den Apostel Paulus tot zijne broederen zeide: „Kent gij u zelve niet, hoe dat Jezus Christus in u is? tenzij gij eenigszins verwerpelijk zijt; doch ik hoop, dat gij zult verstaan, dat wij niet verwerpelijk zijn.” (2 Cor. 13 : 5, 6.) Er is een troon voor den Almachtigen om op te zitten en te regeeren, er is een rustplaats voor den Heiligen Geest, ja er is een woning voor den Vader en den Zoon. Wij zijn de tempelen Gods, maar wanneer wij door zonde en verzoeking overwonnen worden, sluiten wij onszelf buiten het voorrecht en genot om den Vader, Zoon en Heiligen Geest met ons te hebben. Wij zijn het volk door onze roeping en belijdenis, en zouden het in onze dagelijkse bezigheden zijn, waarvan in der waarheid zou gezegd worden, „gij zijt de tempelen onzes Gods.” Laat mij de vraag stellen, wat is er om eenig persoon in deze vergadering te verhinderen om zoo gezegend te zijn om eene heiligen tempel te worden die geschikt is voor een woonplaats voor den Heiligen Geest? Heeft er eenig wezen in den hemel of op aarde iets gedaan, dat gij weet, om u te verhinderen om zoo gezegend te worden? Neen, maar waarom het volk niet zoo bevoorrecht is, laat ik aan uw oordeel over.

Ik wenschte vóór God dat een iegelijk persoon die belijdt een Heilige der laatste Dagen te zijn van zulk een karakter ware, dat hij of zij een heilige tempel zou wezen, voor de inwoning des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes, maar het is niet zoo.

Wordt vervolgd.

Het getal der Scandinavische bevolking in Utah is aanzienlijk het is als volgt: 24,755 Denen, 4557 Noorwegen en 14,180 Zweedsche.

De gelijkenis van den Onrechtvaardigen Rentmeester.

Een onzer correspondenten maakt ons bekend dat er een verschil van opinie bestaat aangaande de gelijkenis van den onrechtvaardigen rentmeester, en hetgeen daarmee geleerd wordt; en verzocht om een verklaring van dit onderwerp.

De gelijkenis komt voor in het 16de hoofdstuk van Lukas, en bevat een hoogst belangrijke les.

Om te beginnen, zoude het wel verstaan moeten worden, dat de Heere ons allen een rentmeesterschap toevertrouwd heeft. Hij heeft de elementen der aarde aan den mensch onder contrôle geplaatst om er mede te doen wat hem goed dunkt. Dit rentmeesterschap — dat is, zoover het rijkt of haar waarde heeft — kan veranderen, en verandert ook in elk persoonlijk geval. Sommige van ons hebben als Rentmeester groote bezittingen en een groot gedeelte van de elementen die tot de aarde behooren. Anderen hebben een kleiner gedeelte. Doch wij zijn allen Rentmeesters, en ongetwijfeld zal van een ieder in de toekomst rekenschap geëischt worden, op welke wijze wij dit rentmeesterschap gebruikt hebben.

In bedoelde gelijkenis wordt onze aandacht gevestigd op iemand die in gevaar liep zijn rentmeesterschap ontnomen te worden. Hij was beschuldigd geworden dat hij zijns meesters goed roekeloos en misschien op oneerlijke manier verhandeld had, en daarom verlangde zijn meester dat hij rekenschap zou geven. En bijgevolg gevoelde hij zich genoodzaakt om iets te doen wat hem tot voordeel zou kunnen wezen, wanneer hij uit zijn positie zou ontslagen zijn. Hij overlegde bij zichzelf: „Wát zal ik doen? Want mijn heer zal het rentmeesterschap van mij nemen. Graven kan ik niet, te bedelen schaam ik mij. Ik weet, wat ik doen zal, opdat, wanneer ik van mijn rentmeesterschap zal afgezet wezen, zij mij in hunne huizen ontvangen”. Toen ging hij voort om zijn macht als rentmeester in praktijk te brengen, want, hij was nog niet ontslagen, en maakte zich vrienden met de schuldenaars van zijn meester. Hij liet ze allen voor zich komen, en zeide tot den eenen: Hoeveel zijt gij mijn heer schuldig? En na het antwoord verminderde hij de rekening tot de helft en gaf hem een bewijs. De obligatie van de volgende verminderde hij twintig procent. En hoewel de geschiedenis het niet geheel zegt, zoo is de gevolgtrekking dat Hij op dezelfde wijze voort ging totdat de geheele schuldenlast verminderd was. Iedereen zal nu kunnen begrijpen, dat hij in zijn voornemen geslaagd was — om zich vrienden te maken, door de macht van zijn rentmeesterschap, dat hij nog behield en dat hij gebruikte, om zichzelf zich zijns meester schuldenaars aangenaam te maken. En hierom werd hij geprezen, omdat hij verstandig gehandeld had”. En eindigende met deze gelijkenis vermaande de Zaligmaker degenen die Hem hoorden, zeggende tot hen: „Maakt uzelf vrienden (door middelen van) uit den onrechtvaardigen Mammon, opdat, wanneer u ontbreken zal, zij u mogen ontvangen in de eeuwige tabernakelen”.

De bijvoeging van de twee woorden tusschen twee haakjes, heeft alleen ten doel om een klaarder meening te kunnen geven. Het boek Leeringen en Verbonden (afd. 82 : 22) gebruikt de woorden: „Maakt uzelfen vrienden met den onrechtvaardigen Mammon”, en heeft dezelfde meening als de woorden welke in het Nieuwe Testament gebezigd werden.

En hierin is een groot beginsel en een groote les. Menschen, die het rentmeesterschap ontvangen — en er zijn er velen die door onzen Vader met vele dingen van den onrechtvaardigen „Mammon” toevertrouwd zijn, met andere woorden: wereldsche bezittingen en wellicht met weelde! Slechts rentmeester zijnde, en in hun hand houdende of onder contrôle hebbende de bezittingen waarmede de Heer hun belast heeft, kunnen zij, indien zij wijs zijn, deze bezittingen bewerken, om veel goed aan zichzelf te doen, door ondersteuning en bevrienschap aan diegenen, die door de kracht van de werken der gerechtigheid niet falen om de „eeuwige tabernakelen” te verkrijgen. Zij kunnen zich door aard-sche voordeelen te verleen, vrienden maken, die in een conditie zijn, om, ingeval zij zelf zouden falen, hen in de eeuwige tabernakelen te kunnen ontvangen. Dit mag een vreemde leer schijnen maar nochtans is het de waarheid. Bijvoorbeeld: Diegenen die den Zaligmaker een dienst bewezen, toen Hij op aarde was, zullen in de eeuwige werelden geenszins vergeten worden.

Na Zijne opstanding, was Hij tot Zijne volle macht hersteld, die Hij bezat alvorens Hij een sterfelijk lichaam aannam, en was in zulk een verheerlijkten toestand dat Hij machtig was, om, aan diegenen de zegeningen te schenken die Hem de vriendelijke gunsten bewezen, toen Hij op deze aarde verblijf hield.

Abraham, de Vader der geloovigen, was in zijn heerlijkheid ingegaan. De Heere zegt ons in Leeringen en Verbonden (afdeeling 124 : 29) dat Hij op Zijnen troon zit gelijk anderen. Dit geldt zoowel voor Profeten en Heiligen van vroeger als van dezen tijd. Nu zullen deze waardige personen niet in de gelegenheid zijn, om door gunst of vriendschap, of voorspraak of voordeel diegenen te beloonen, die hen vrienden maakte met den onrechtvaardigen Mammon, (of in welke woorden gij dit ook wilt uitdrukken) toen zij op deze aarde waren? En wanneer zij in zulk een positie zijn, is het dan geloofwaardig, dat zij zullen falen om wederdienst te bewijzen, die hun te voren bewezen was? Wanneer de volle geschiedenis van al de profeten kon gelezen worden, zouden wij ongetwijfeld vinden, dat in alle eeuwen, waar de Heere dienst-knechten op aarde had, er menschen waren, die hunne weelde of bezittingen gebruikten om de dienst-knechten te assisteeren in de roeping die op hunne schouders rustte. Dit was het geval bij den Profeet Joseph Smith. Soms tijds waren er menschen welke geen geloof in het Evangelie hadden, die toch bewogen werden om op vriendelijke wijze materieële hulp te verleen; en soms tijds zij die totaal ongeloovigen waren, en niet geheel volgens de voorschriften leefden, die als richtsnoer voor de zaligheid voor de

kinderen der menschen gegeven waren; en toch zijn zij bewogen om de dienstknechten Gods een zeer behulpzame hand toe te reiken.

Er zijn vele van deze voorvallen in onze herinnering in het leven van den Profeet Joseph. Ook diegenen die hem op deze wijze bejegenden, maakten zich met hem bevriend met de middelen (of den onrechtvaardigen Mammon) die zij in bezit hadden; en er bestaat geen twijfel, dat in de groote toekomst, wanneer hij zijne heerlijkheid zal verkregen hebben, hij in staat zal zijn om gunsten te bewijzen, hij zich die personen zal herinneren, die hun rentmeesterschap in dit leven ten zijnen gunste beoefend hebben. Het zal hun ten goede, doch niet ten kwade gerekend worden. Zij zullen geprezen worden, omreden zij „wijs gehandeld hebben.” En op deze wijze zal in vele gevallen bewezen worden dat „de kinderen der wereld in hun geslacht voorzichtiger zijn, dan de kinderen des lichts” (Lukas 16 : 8).

In deze gelijkenis met des Meesters aanbeveling, zijn vele andere punten en lessen, die, met voordeel bestudeerd kunnen worden. Hier is een verklaring van het groote doel en de absolute vrijheid van 's menschen wil, en telkertijd een les aangaande de legitieme beoefening derzelve, zinspelende op het gebruik van middelen, of kracht, of den „Mammon der ongerechtigheid” door rentmeesters. Doch deze zijn onderwerpen die wij nu heden niet zullen uitbreiden.

Juvenile Instructor.

Ontslag en Benoemingen.

Ouderling Aart J. Neuteboom is van zijne arbeid in Rotterdam ontslagen en benoemd zijne werkzaamheden in Den Haag voort te zetten.

Ouderling Joseph Leroy Alvord is aangewezen in Rotterdam arbeidzaam te zijn.

Ouderling Gerrit J. Kruitbosch is van zijne zending in de Arnheemsche Conferentie ontslagen en geroepen zijne arbeid in Rotterdam voort te zetten

Ouderling James W. D. Hurren is van zijne werkzaamheden in Utrecht ontslagen, en aangewezen verder in de Amsterdamsche Conferentie te arbeiden.

Ouderling Jan Meibos Hzn. van de Rotterdamsche Conferentie is van zijne zending eervol ontslagen om met het stoomschip „New England” den 17 Juli eveneens af te varen. Zijn tijd is besteed geweest in de Arnheemsche en Rotterdamsche Conferentiën; en onlangs heeft hij het werk in Den Haag begonnen.

Ouderling Gerard B. Denkers van de Rotterdamsche Conferentie is van zijne werkzaamheden eervol ontslagen om met het stoomschip „New England” den 17 Juli a.s. van Liverpool naar huis te vertrekken. Br. Denkers is werkzaam geweest in de Arnhemsche, Amsterdamsche en Rotterdamsche Conferentiën

De volgende broederen zijn door Prest. Sylvester Q Cannon behoorlijk geroepen, verordineerd als Ouderlingen, en terzijde gesteld om eene Zending in de Nederlanden te vervullen:

Frank Jenke Kooijman van Amsterdam, Christiaan F. E. Weenig Jr. van Rotterdam.

Notitie van Conferentie.

Er werd in dat vorige nummer der *Ster* reeds melding gemaakt van de halfjaarlijksche Conferentie der Rotterdamsche afdeling in verband met eene algemeene Conferentie der Zendingen, welke de 26 en 27 Juli a.s. zal plaats hebben. Pres. Lyman zal bij deze Conferentie tegenwoordig zijn.

Vrijdagavond, 25 Juli, om 8 uur zal eene uitvoering van muziek, zang, voordrachten enz. gegeven worden. Op Zaterdag 26 Juli zal de Priesterschapvergadering der Zendingen gehouden worden; en op Zondag 27 Juli drie vergaderingen zullen plaats vinden, 's morgens 10 uur, 's namiddags 1.30 uur, en 's avonds 7 uur, in de zaal „Exelsior,” St. Janstraat 15.

Allen zijn hartelijk uitgenoodigd deze belangrijke vergaderingen te bezoeken.

Mededeeling.

Eene geschikte zaal is in de Breughelstraat 1, Den Haag gekregen voor vergaderingen, welke nu voortaan zullen gehouden worden. Degenen welke verwanten of vrienden aldaar hebben worden uitgenoodigd hunne adressen aan de Zendingen aldaar — Ouderlingen Aart J. Neuteboom en Gerard C. Bernards, Paulus Potterstraat 44, — op te zenden, die hen gaarne willen bezoeken.

Uit de Vrouwenwereld.

Drie dingen te beheerschen: de tong, het humeur, de daden. Drie dingen aan te kweken: sympathie, opgeruimdheid, tevredenheid. Drie dingen lief te hebben: eerlijkheid, reinheid, waarheid. Drie dingen te verachten: wreedheid, laagheid, heerschzucht. Drie dingen te waardeeren: tijd, geld, gezondheid. Drie dingen te eerbiedigen: ouderdom, wetten, godsdienst.

De Siter.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

SYLVESTER Q. CANNON, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Aan de Zendingen.

Ter oorzaak van mijn reis naar de Turksche Zending, die ik onlangs gedaan heb, ben ik niet bevoorrecht geweest om de halfjaarlijksche Conferenties in de Britsche eilanden te bezoeken en met de Zendingen en Heiligen te vergaderen. Nochtans het belangrijke werk dat door de gansche Europeesche Zending gedaan is, is opgemerkt en gewaardeerd geworden. Gedurende mijn afwezigheid zijn er vele Ouderlingen gearriveerd en hunne arbeidsvelden hun aangewezen. Tot deze en alle anderen, welke in de bediening des Evangelies deel nemen, wensch ik in 't kort te spreken.

Het is voorwaar een gezegend voorrecht om met kennis van de waarheid de wereld in te gaar, en de autoriteit te bezitten om de waarheid te verkondigen. Indien er iemand is die dit als een last beschouwt, die persoon mist de waardeering van de werkelijke voorrechten. Goede mannen zoowel in dit als in andere landen zijn gestorven, alleen voor de verkondiging van de eerste beginselen van het Evangelie. Ons is toevertrouwd om het geheele plan der zaligheid te leeren, en wij zijn gezonden om de noodzakelijke verordening er van te bedienen. Het is het genadig welgevallen van onzen Hemelschen Vader geweest, om ons in Zijnen dienst te roepen en op deze wijze heeft Hij een nauw verwantschap tusschen Hem en ons opgericht, ons Zijne getuigen makende onder de kinderen der menschen. Dit is een Zijner grootste gunsten jegens ons. De ondervindingen, welke wij verkrijgen, beiden werk en pijn, zijn in zichzelf voordeel, want zij leeren en vormen onze zielen.

De wereldsche kennis van jonge mannen en vrouwen, die met des Heeren boodschap zijn uitgegaan, wordt grootelijks vermeerderd doordat zij zich onder alle klassen van menschen bewegen en zoo vertrouwelijk hunne omstandigheden leeren kennen. Hier, beter dan elders, kunnen zij de listen en wapenen van den vijand der zielen ontdekken, want in de aanslagen die hij tegen hen maakt, en tegen hen die hunne getuigenissen hooren, en tegen het geheele werk leeren zij zijne handelwijze kennen en hoe zij die kunnen afweren.

Wij zouden een persoonlijke trotschheid en belang in het verspreiden van het Evangelie gevoelen, want uit de verspreide vertakkingen, zwakke Conferenties, Zendingen, wijken en Ringen, zal eene organisatie ontwikkeld worden, die met de persoonlijke heerschappij van Jezus Christus de gansche wereld zal regeeren. En bij getrouwheid zullen wij, en diegenen die wij in het Koninkrijk

brengen, met Hem als Koningen en Priesters voor God staan. Alleen de oprechte dienstknechten, die Hem en Zijn werk boven alles liefgehad hebben, zullen met Zijne komst verheerlijkt worden. Nu, wanneer Zijn naam onpopulair is en Zijn werk veracht, zoo hebben wij een heerlijke gelegenheid, om te bewijzen dat wij Hem liefhebben, en dat wij ons standvastig aan Zijn werk willen toewijden. Denk aan onze schaamte en vernedering, indien ons moest gezegd worden dat wij in den dag der verzoeking slechts halfslachtig waren, in plaats dat wij de volheid onzer kracht zouden aangewend hebben. Voor hen, die het langst in het zendingsveld vertoeven, schijnt de tijd te kort. Voor iederen Ouderling die aan de bediening deel heeft, zijn er nu bijna een millioen zielen, die hij de boodschap moet bekend maken.

De juiste gevoelens van iederen Ouderling, is het verlangen om in het veld te vertoeven totdat de Heere hem van zijn werk zal ontslaan, zooals Hij hen ook geroepen heeft. Hij heeft niemand voor eene beperkten termijn van jaren aangenomen. Dit is niet de handelwijze van Zijn roepen in Zijnen dienst, hetzij hier of elders. Hij kan en wil door Zijne dienstknechten aanwijzen waar wij van noode zijn, of wanneer wij van arbeidsveld moeten veranderen of worden ontslagen om huiswaarts te keeren. De Heere heeft ons geen belofte gegeven dat wij een bepaalden tijd zouden leven, en in dit geval zijn wij in 't algemeen zeer verheugd als wij hier een langen tijd kunnen vertoeven. Wij zien niet laag neer op onze vrienden, welke jong sterven. Hun tijd is aangebroken, en indien zij bereid zijn, verheugen wij ons, dat hun, al was het ook slechts voor een korten tijd, vergund werd om met ons te zijn. En wij verachten zekerlijk de ondervinding en rijpe wijsheid niet van hen, die tot een hoogen ouderdom geleefd hebben. Hadden wij het voor 't kiezen, dan zouden wij hen gaarne gelijk zijn. En zoo zouden wij ons leven in het zendingsveld moeten beschouwen.

Het kan zijn dat sommige van onze Ouderlingen, die hier nu werkzaam zijn, nimmer een andere gelegenheid zullen hebben om hier een zending te vervullen. Hun roeping en zorgen kunnen van geheel anderen aard zijn. Ongeluk of dood kan tusschen beiden treden om hen zulks te beletten. Daarom zouden zij verlangen, om zooveel tijd als mogelijk is, in het gezegende werk te besteden. Deze jaren zijn gelijk aan de zoete morgenuren. Laat de Ouderling diezelfde koesteren en met de warmte van ernstigen arbeid vullen; en elke onrechtvaardige gedachte, om zulke uren te verkorten, dooden. Laat het ontslag u zoeken, en zorg er voor dat gij niets doet om uw ontslag te zoeken. Hoe langer men in het veld is, des te grooter de erkentelijkheid. Wanneer vrienden of verwanten u vragen wanneer gij uw ontslag verwacht, antwoordt hun, dat gij het niet verwacht, alvorens het komt.

De President der zending is voor de inspiratie van uw ontslag bestemd. In geval van ziekte of een of andere conditie, welke het verblijf voor den Ouderling of de Zending hinderlijk zou maken,

moet de Conferentie-President zulks aan den President der Zending rapporteeren. Dit is de wijze welke is daargesteld om te volgen. De inspiratie van den Heer zal over het ontslag beslissen. Het wordt van den Conferentie-President verlangd, dat hij met de condities zijner medearbeiders volkomen bekend is, en alle noodige informaties aan de hoofdkwartieren bekend maakt. Er moeten geen sterfgevallen in het veld zijn die voorkomen kunnen worden.

De Ouderlingen moeten zich behoorlijk tegen dit schadelijke en dampige klimaat waarborgen; zij moeten in hunne kleeding en voeding onderricht worden.

De Ouderlingen zouden elkander ondersteunen en achten. Zij zijn te midden eener zondige wereld, en hebben bedekte en openbare vijanden aan alle zijden. Het is dwaas om te trachten alleen te staan. Zij zouden met het werk des Heeren bezig zijn en behoedzaam hun tijd in acht nemen en niet besteden in dingen die niet tot hun werk behooren, hoe onschuldig die ook in zichzelf mochten zijn. Iedere Ouderling zou trachten een specialiteit in de beginselen van het Evangelie te worden. Weest ernstige, bestendige werkers stelt uwe hooge roeping op prijs, en, gelijk het was met Jakob toen hij voor Rachal werkte, de jaren gaan als dagen voorbij. Wees rein en kuisch in iedere gedachte. Laat uwe oogen evenals uwe tong rein zijn. Leert al wat goed is, en terwijl de tijd voorbijgaat zult gij voldoende kennis van het kwade bekomen; gij behoeft het niet te zoeken. Indien gij deze dingen zult doen en volharden tot het einde, zal de zaligheid en het eeuwig leven uw deel zijn.

FRANCIS M. LYMAN.

Mill. Star.

Eene Beteugeling in de Emigratie.

Van belang tot allen welke voornemens zijn op te trekken.

Het volgende artikel is laatst in de „*Millennial Star*”, de orgaan van de Europeesche Zending, uitgegeven. Het is van bijzonder belang tot alle diegenen welke van plan zijn om naar Amerika te vertrekken. De wet van de Vereenigde Staten, als hier aangehaald, moet stipt gehoorzaamd zijn. Daarom wordt dit stuk ter zorgvuldige lezing aanbevolen:

Er zijn in den laatsten tijd vele moeilijkheden en bitterlijke teleurstellingen ondervonden, door eenige emigranten welke zich voorgenomen hadden om naar Amerika te verhuizen, aan wie de aanlanding of binnentreding des lands geweigerd werd.

Personen, en gansche gezinnen zijn naar hun geboorteland teruggezonden, en dus hun geld vermorst, en hun hoop vervlogen! De wet zegt dat van de toelating tot de Vereenigde Staten de volgende zullen uitgesloten zijn: „Weduwen en kinderen, of ieder persoon die één polygamist is, krankzinnig, doof, stom, blind,

kreupel, of anders ziekelijk, of boven de ouderdom van 60 jaren, of iemand zonder eenig geld of bagage, of op eenige andere wijze waardoor zij de zorg des lands noodig hebben, of hij die een gast van de gevangenis geweest is, of van het armenhuis, weldadigheidskolonie, of eenig ander liefde instituut; of vreemde passagier die onder contract naar Amerika gaat, opzettelijk of verzwegen, om voor eenig persoon, firma, of maatschappij te werken." Tevens dat ieder persoon die daar aanland van 30 dollars (75 gulden) moet voorzien zijn. Vrouwen en kinderen welke zich met mannen of ouders gaan vereenigen moeten van geschrevene bewijzen voorzien zijn, dat er bij hunne aankomst, voor hen gezorgd zal worden. Kinderen beneden één jaar oud, gaan kosteloos, doch het is noodzakelijk om hunne namen op de „Interrogatory Form," het inschrijvingspapier, te plaatsen, anders wordt er door de autoriteiten van de Vereenigde Staten een boete van £ 2 (24 gulden) gevorderd.

De Heiligen zijn vele malen aangeraden om hun familiekring niet te verbreken, in het verlangen om zich naar Zion te vergaderen. De man zou wachten totdat hij met zijne echtgenooten kan emigreeren. Kleine kinderen zouden niet onder vreemdelingen alleen uitgezonden worden. Deze raad is altijd niet opgevolgd geworden, doch nu dringt de wet der Vereenigde Staten er op aan dat deze ongelukkige gewoonte een einde neemt, niet alleen voor de Heiligen, maar voor duizende andere emigranten die in de nieuwe wereld een tehuis zoeken.

Het vinden van Olga.

door NEPHI ANDERSON.

Vervolg en slot van bladz. 184.

Zoo gingen zij in de blinde onzekerheid voorwaarts. Horace ging verscheidene malen dan op dan af zijn geduldig paard, doch ten laatste liep hij er achter. Hij gevoelde zich nu zoo koud niet. De nacht kroop in zijn dikke donkerheid langzaam voort; toch scheen het hem dat er geen eind aan de reis kwam. Het scheen dat de bergen blinkend werden, en op eens werd hij door eene vreemde gloed verlicht. De heuvelen waren door een duizend kampvuren verlicht en men marcheerende in een gestadigen stroom en daar kwam een leger bereid voor den strijd. Horace kon hunne aangezichten zien, en het waren niet die van vreemdelingen. Zijne broeders waren de generaals, majooren en kapiteins. Zij gingen steeds voorwaarts een onnoemelijk getal, en de gevoelige klanken der muziek weergalmden langs de heuvelen. Daarna verdween het tooneel en het muziek werd zachter en liefelijk. En uit dit alles kwam dat liefelijke gelaat en die schoone vorm weder te voorschijn, met een behoorlijke glimlach, 't welk den jongen in het gelaat zag.

V.

„He! he! Moeder, Olga komt er eens uit en help mij”, en Boer Jensen bonsde op de deur. Zuster Jensen en hare dochter Olga haasten zich in den kouden wintermorgen naar buiten om te zien wat er gaande was.

„Hier, help mij hem binnendragen. Die arme jongen, ik geloof dat hij een der militaire jongens is. Ik vond hem op den weg. Vlug moeder, ik geloof dat hij nog niet dood is.”

Zij droegen hem het oude lage huisje binnen, en begonnen met hem te werken. Zij vonden de boodschap in zijn zak, en bezorgden die zoo spoedig mogelijk op de plaats van bestemming. Met liefdevolle harten en gewillige handen zetten zij hun werk voort, en met 's Heeren zegen gelukte het hun om hem te behouden.

Toen Horace tot bewustzijn gekomen was en zijn oogen opende, zag hij de gewitte planken en balken van den zolder. 't Was zijn huis niet, maar hij was zoo volmaakt tevreden alsof hij in zijns moeders huis gelegen had. Op datzelfde oogenblik werd de deur zacht geopend en een meisje kwam binnen. Horace beschouwde haar kleet, haar donker haar, de bruine oogen, en het gelaat. 't Was Olga, de Olga zijner droomen.

Zij kwam aan de zijde van zijn bed zitten. Hij strekt zijn hand naar haar uit, en zij liet de hare in zijn groote handpalm glijden, en bleef daar terwijl zij elkander onbeschroomd in 't gelaat zagen.

Horace ging langzamerhand vooruit. Boer Jensen vertelde hem dat zijn boodschap veilig overgebracht was, en dat zijn paard in den stal goed verzorgd werd. Dus hij was geheel tevreden. Waarom zou hij 't ook niet zijn? hij had Olga gevonden, ja, wat meer was, Olga vond hem!

Op een zekere namiddag, toen Horace in een gemakkelijke stoel bij het vuur zat, hoorde hij Olga in de andere kamer zingen. Het kwam hem op eens voor dat zij voor een pas gearriveerde, goed Engelsch sprak, en zong. Deze verborgenheid werd grooter als hij naar de duidelijke Engelsche uitspraak luisterde, waar hij een zweem van buitenlandsch accent in waarnam. Aan het einde van het lied riep hij haar binnen.

Het meisje opende de deur, en vroeg of hij iets wenschte.

„Ja, kom eens een minuutje binnen.”

Zij nam een stoel en schoof die kort bij den haard.

„Hoe hebt gij het Engelsch zoo goed leeren spreken?” vroeg hij.

Zij zag hem aan alsof zij hem niet verstond. Horace werd een weinig zenuwachtig, en bijna niet wetende wat hij verder zeggen zou, nam hij een enveloppe uit zijn zak, waaruit hij een portret te voorschijn bracht. Hij rijkte dit het meisje toe. Olga bekeek het een oogenblik en glimlachte.

„Wie is dat? Wat ziet dat meisje er vreemd uit. Het lijkt veel op eenige oude portretten van moeder. O, nu weet ik het; 't is uw meisje, is 't niet?” Zij lachte hartelijk. Horace was

tamelijk verwilderd geworden en bloosde terwijl hij stamelde „ja — neen — dat is — ik weet niet of zij 't is of niet.”

„Zeg eens,” begon Horace wanhopig, „is uw naam niet Olga?”

„Ja; natuurlijk.”

„Olga Larsen?”

„Neen, Olga Jensen.”

„En zijt gij een paar weken geleden niet uit Denemarken gekomen?”

„Neen; dat is reeds tien jaar geleden.”

„En kent ge geen jongen met den naam van Sid -- Sidney Jones?”

„k Heb nooit dien naam gehoord”.

Toen leunde de jonge man tegen de leuning van zijn stoel aan, en gaf een lang en zacht gefluit van verwondering, of misschien was het van verlichting, misschien beiden. Olga was een weinig over zijn gedrag ontsteld. Zij ging naar de leuning van zijn stoel. Hij taste rond en greep haar beide handen, welke hij voor zijn oogen plaatste, op een wijze zooals hij meisjes andere jongens had zien doen, niet tot hem.

„Maar gij zijt toch Olga, niet waar?”

„Zeker ben ik Olga.”

„Wel, dan is 't toch goed.”

Toen kwam Zuster Jensen binnen, waarop Olga in de andere kamer snelde.

Het was nu kort voor Kerstmis. Zoo spoedig de wegen begaanbaar werden was er een boodschap naar Horace's moeder gezonden, die nu gekomen was om Horace te bezoeken. De goedhartige Zuster Jensen zeide dat Horace nog te zwak was om hem naar huis te brengen.

Hij moest de Kerstdagen met hen doorbrengen, dus zijn moeder moest ook komen. Zij hadden overvloed van ruimte, en nog een goeden voorraad tarwe in de schuur, dat Zuster Lusk niet had, dus die zaak was gemakkelijk te schikken.

Kerstavond, daar kwam eene sleede aangesnelde die voor de deur stilhield. Sidney Jones was de koetsier, en met hem waren Zuster Lusk en Olga Larsen, een pas gearriveerde emigrant van Denemarken, die bij Horace's moeder verblijf hield. Zuster Lusk had het zich een plicht geacht om haar mede te brengen om Horace te bezoeken. Zij moesten zoo spoedig mogelijk kennis met elkander maken, want die jonge Sidney bracht haar te veel bezoeken. Hij had hun werkelijk overtuigd dat hij toch eigenlijk ook meê moest gaan om zijn oude kameraad te bezoeken.

Zoo waren zij dan in de groote warme kamer geleid waar introducties en hartelijke handdrukken plaats hadden. De nieuw-aangekomene sprak maar weinig Engelsch, doch daar de gansche familie Jensen, Olga inbegrepen, de Deensche taal machtig waren werd Olga Larsen niet vergeten. Het was verrassend hoeveel Deensche woorden of Sid reeds machtig geworden was. Om eerlijk met Sid te zijn, kan er gezegd worden dat hij zich vast had voor-

genomen, om Horace de volle waarheid te vertellen, en bij den uitslag te blijven. Hij was eenigermate over zijne handelwijze beschaamd, en toch in dat alles zweefde er een eigen hoop.

Zal het gezegd kunnen worden dat Sidney's vastberadenheid en hope door een schoone jonge Deensche vrouw gedeeld werden?

Terwijl de avond voortging, hadden de oogen van Zuster Lusk zich voor den waren toestand der zaken geopend, tenminste de hoop van twee menschen verzezen in hoogere streken. Horace's oogen ware voor Olga, zijn Olga, waarvan er slechts een zoo in de kamer was. Behalve dat viel het Deensch hem zeer lastig om te spreken, en hij sprak dus maar liever Amerikaansch, zeide hij. In die dagen was de Kerstmis tafel niet zoo rijk versierd als nu, doch het was voedzaam, maar er was goede eetlust, en dan wanneer het ware Kerstfeest en broederschap en de liefde voor God de harten vervult, welke noodzakelijkheid bestaat er dan voor kieskeurigheid van voedsel of de pracht der kleeding om vreugde en geluk in een gezelschap te brengen? Dus die Kerstavond ging vreugdevol voorbij. De oudjes spraken over hunne ondervinding en over hunne eerste liefde voor het Evangelie. Het jonge volkje zat bijeen, Horace vond geen moeite om met het meisje met donker haar en bruine oogen te spreken. Dit was schijnbaar het toovermiddel om zijn tong los te maken. Dat Sidney en zijn meisje in de twee talen te kort kwamen, vergoedde zij door de eene, die algemeen verstaan wordt.

Sidney wendde zich tot Horace.

„Excuzeer mij,” sprak hij, „maar ik wil een onderhandeling met u doen, Horace.”

„En dat is?”

„Ik geef u vijftig dollars voor het portret dat ge in uw zak hebt.”

Horace nam de envelop uit zijn zak, haalde het portret er uit, bekeek het even, waarna hij het er weer in stak en het aan Sidney over reikte, „akkoord!”

„En, met den koop het origineele toe?”

„Zekerlijk; en gij, Olga Jensen zijt mijne getuigen dat ik aan Sidney Jones een portret verkoop, met al wat er bij hoort, voor de som van vijftig dollars den prijs van emigratie kosten van Denemarken naar Utah.”

Sid. stak het portret in zijn zak en verwijderde zich.

Zending in andere Landen.

Ouderling David L. Mc. Donald President der Zwitsersche Zending. is van zijne zending ontslagen; en Ouderling Levi Edgar Young in zijn plaats benoemd.

De Zending der Zuidelijke Staten (Ver. Staten van N.-Amerika), van wege de groote uitgestrektheid er van, zal binnen kort onder bestuur van de Eerste Presidentschap der Kerk in twee verdeeld worden, — de Zending der Zuidelijke en die der Middel Staten. In de eene zullen nu 6 en in de andere 5 Staten inbegrepen zijn.

Gemengd Nieuws.

Door de in Utah onlangs gemaakte schikkingen voor het aanbrengen van zekere toestellen aan de telephonen is het mogelijk geworden het spelen van muziek-instrumenten in steden meer dan 700 Eng. mijlen (1200 KM.) van elkaar verwijderd duidelijk te hooren. Het wordt nu voorgesteld een geschikt toestel te maken om vóór het groote orgel in den Salt Lake Tabernakel te plaatsen met het doel om orgelconcerten door de telephoon te geven voor verschillende steden in Utah, Idaho en andere staten.

Het Zionisme, de beweging onder de Joden voor de verlossing van Palestina en de wederoprichting van eene Hebreuwsche gemeenschap aldaar, neemt steeds toe. In de Vereenigde Staten zijn er 167 vereenigingen met een aantal van 15000 leden; terwijl er in bijna elke natie der wereld Zionisten vereenigingen zijn. Zij hebben een bank met een kapitaal van f 25,000,000 welke groote financieële ondersteuning aan dit gewichtige ontwerp zal leenen.

Andrew Carnegie, een der rijkste mannen van Amerika, heeft onlangs een schoon orgel geschonken van 500 dollars (f 1250) waarde aan eene gemeente der Kerk te Haden, Idaho.

Een Amerikaan, J. Pierpont Morgan, is zoo machtig geworden dat hij verscheidene maatschappijen controleert van welke het totaal kapitaal bereikt de onbegrijpelijke som van 5,210,993,386 dollars (meer dan 13,000,000,000 gulden), terwijl al het goud in de wereld is berekend te zijn 12,102,500,000 gulden. Er zijn in de bekende wereld ongeveer 1,320,000,000 menschen. J. P. Morgan controleert genoeg kapitaal om aan elkeen 10 gulden te kunnen geven. De heer Morgan en zes andere Amerikaansche burgers beheerschen 14 stoomvaartlijnen en 44 spoorwegmaatschappijen, een totaallengte op het land van ongeveer 181,000 Kilometers. Dit is meer dan de totaallengte van al de spoorwegen in Groot-Brittanje, Rusland, Duitschland, Spanje, Nederland en België. En meer dan 300 groote stoomschepen zijn onder hun bestuur.

Overleden.

Den 9 Juni l.l. is te Amsterdam Zuster Nanette Evers (geb. Hammer) door eene beroerie overleden. Zij was geboren den 15 Juli 1843, te Amsterdam, gedoopt den 29 Januari 1902, door Ouderling Stanley F. Taylor, en bevestigd door Ouderling Wm. Dalebout.

I N H O U D :

Zaligheid	Blz. 209	Aan de Zendingen	Blz. 217
De gelijkenis van den Onrechtvaardigen Rentmeester	" 213	Eene Beteugeling in de Emigratie	" 219
Ontslag en Benoemingen	" 215	Het vinden van Olga	" 220
Notitie van Conferentie	" 216	Zending In andere Landen	" 223
Mededeeling	" 216	Gemengd Nieuws	" 224
Uit de Vrouwenwereld	" 216	Overleden	" 224

Uitgave van S. Q. CANNON, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.